

12.6.2022, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Pohled' napravo a uzříš: není tu nikoho, kdo by se ke mně znal, nemám kam utéci, není tu, kdo by měl o mě péči. Úpím k tobě, Hospodine, pravím: Tys mé útočiště, tys můj podíl v zemi živých! Věnuj pozornost mému bédování, jsem zcela vyčerpán. Vysvobod' mě od pronásledovatelů, jsou zdatnější než já. Ž 142, 4-7

PÍSEŇ 182 Pán Bůh je síla má, 178 Krásná je modrá obloha,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
slavíme dnes neděli sv. Trojice, což znamená, že po ní budou následovat obvyklé neděle po sv. Trojici, ale především si jimi chceme připomínat, proč se vlastně scházíme a také kvůli komu. A chceme si to připomínat nejen počty, ale i zahrnutím Boží trojjednosti také do našich životů, Boží slávy, jeho Syna i Ducha svatého nejen do našeho slavení bohoslužeb, ale i do běžného života, kam ostatně patří taky. A nejen společenstvím, ale i tichým rozjímáním nad tím, že nemusíme být jen sami svoji, ale můžeme patřit i Tobě, našemu jedinému Pánu a Bohu. Prosíme Tě o Tvou přítomnost a Tvé požehnání i tomuto domu. Amen.

1. ČTENÍ Da 7, 9-10

PÍSEŇ 192 Dobře staví,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
prosíme Tě v tuto chvíli za všechny, kdo se stále musejí ptát, co z toho či onoho budou mít, ale pomoz nám nastolovat otázku, kým pro toho druhého můžeme být, zdali jen soudci nebo i těmi, kdo hledají Tvé jméno.

Prosíme Tě v tuto chvíli za všechny, kdo kvůli Tobě opouštějí všechno, co mají a hledají ještě něco docela jiného. Prosíme Tě, pomoz jim najít, že to jediné, co nás dovede osvobodit také od naší samoty, jsi i Ty sám.

A prosíme Tě v tuto chvíli za všechny, kdo i ve Tvém společenství a v obecenství Tvého jména hledají něco jako spřízněné duše, které by jim pomohly najít smysl svého života. Prosíme Tě za všechny, kdo ho zatím hledají marně.

A všechny své nevyslovené prosby vkládáme do společné modlitby, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Proto vám hodlám ty věci stále připomínat, ačkoliv o nich víte a jste utvrzeni v pravdě, kterou jste přijali. Ale považuji za správné probouzet vás napomináním, pokud přebývám v tomto těle; vím totiž, že je budu muset brzo opustit, jak mi to dal poznat náš Pán Ježíš Kristus. Vynasnažím se, abyste si mohli tyto věci vždycky připomínat i po mém odchodu. 2Pt 2, 12-15

POŽEHNÁNÍ, Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Num 6, 24-26

PÍSEŇ 485 Král věčný,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 19, 27-30

Na to mu řekl Petr: „Hle, my jsme opustili všechno a šli jsme za tebou! Co tedy budeme mít?“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, až se Syn člověka při obnovení všeho posadí na trůn své slávy, tehdy i vy, kteří jste mě následovali, usednete na dvanáct trůnů a budete soudit dvanáct pokolení Izraele. A každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole pro mé jméno, stokrát víc dostane a bude mít podíl na věčném životě. Mnozí první budou poslední a poslední první.“

Co z toho budeme mít my? Ptá se člověk na vlastnictví čehokoli a na to, kde v tom jsme my. Tak trochu se tím lidský život ve všem svém bohatství omezuje na to mít a na to my. Přičemž my jsme ti nejdůležitější a něco mít je víc než něčím být.

A my z toho máme mít to, že přijde víc lidí do kostela, pozvedne se celý sbor a pro jednu nás tam nebude tak málo. Mnohem víc však tato otázka vypovídá o lidské samotě, kterou má převálcovat víc lidí a také zdání majetku, o kterém je tento oddíl především.

Takže co z toho budeme mít my? Ptá se jeden z učedníků Petr a zakladatel Kristovy církve na to, co budou mít z toho, když všechno opustí, všechny své domy, bratry, sestry, otce, matky, děti a pole pro Kristovo jméno a vydají se takříkajíc do neznáma.

Co z toho budeme mít? A Ježíš jim na to řekl, že v podstatě nic, ale až se Syn člověka při obnovení všeho posadí na trůn své slávy, tehdy

i vy, kteří jste mě následovali, usednete na dvanáct trůnů a budete soudit dvanáct pokolení Izraele.

Dobry, no, ale kdo je ten Syn člověka? A proč až po obnovení všeho? A kde v tom jsme ti my? Neptá se našinec, ale ten nebo spíš ti, kdo se na tu dlouhou a náročnou cestu následování Krista také vydali. A ptá se tak proto, že je sám zvědav na to, kdy se sem ten Kristus vrátí, aby nás všechny obnovil, dal všechno zase do pořádku a přivedl nás nejen do Božího království, ale do klidu všech věcí. A všichni se zase vrátili do kostela a našeho společenství a nebylo by nám tu tak strašně smutno. Nebyli bychom tu tak sami.

Ježíš v podstatě říká, že je to běh na dlouhou trať. Že některé věci a mnozí lidé neprijdou hned, ale bude to chvíli trvat. A že Kristus možná čeká i na nás, až i my obnovíme, až se podruhé narodíme, až prostě umřeme, a narodíme se znovu, tehdy přijde podruhé i on sám a všechny věci dá konečně do pořádku. Zatím totiž žijeme v chaosu, ničeho si nevážíme ani toho, co máme ani toho, co nemáme a čekáme jen na příchod a náš odchod.

Kristus však říká ještě něco jiného, až se vrátím, a posadím se na trůn své slávy, tehdy i vy usednete na dvanáct trůnů a budete soudit dvanáct pokolení Izraele. Stanete se těmi lepšími a rozsoudíte i ty, kteří se ke Kristu úplně nepřidali, protože neměli kdy a kde, a vy budete těmi, kdo budete vědět, kdo před Pánem Ježíšem obstál a kdo

už nikoli. Kdo ho bedlivě následoval a kdo měl jiné starosti a kdo u něj zůstal a kdo utekl za lepším.

A to bude i vaše odměna nejen v nebesích, ale už tady na zemi, v pozemské církvi, kde jsme na souzení všeho a všech experty. A každý z vás, kdo to, co měl, i opustil a vydal se jen za ním, stokrát víc dostane a bude mít podíl na věčném životě. Už nejde o to, koho všeho s sebou přivede a co všechno nechá za sebou, už jde o to, že některé věci jsou zkrátka důležitější než naše pozemské statky, a dokonce i rodiny a že nás pak čeká ještě něco lepšího, totiž stokrát víc než dosud a k tomu podíl na věčném životě.

A teď co je to to stokrát víc a co je ten věčný život, po němž máme tak prahnout. Víc než naše domy a rodiny a pole, v životě zemědělce něco nevídaného, co může být víc než to, co máme? Následování Krista? I ten však odkazuje k životu věčnému. My si na svou smrt nic neodneseme, všechno tu necháme a půjdeme do věčných lovišť. Což je i moje velká útěcha, že až tu nebudu, tak po mně nic ani nezbyde. Věčný život však neznamená to, že tu budu věčně, ale že budu mít podíl na něčem, co nepomine a bude tu i se mnou stále. Co ke mně přijde jakoby shůry a odnese i někam, kde mi jednoduše bude líp a pak se tam už nebudu muset o nic starat. Neboť vše už bude spaseno. A to bude právě to stokrát víc a podíl na něčem, na co se de facto i

můžu těšit. Na to, až to všechno pomine a přijde něco docela jiného a nového. A všem nám bude zas o něco líp.

A to, co bylo dříve první, všechny ty domy, rodiny a pole, bude nyní poslední a dostane se i na to, čeho dříve moc nebylo, na věčný život a dvanáct trůnů, kdy už budeme všechno vědět nejlíp. To, co bylo poslední, bude teď první a co bylo první, bude najednou poslední. A pro náš život, zvláště ten časný, to má znamenat, že se do popředí dostanou nejen otázky po jeho smyslu, ale vůbec po tom, co je právě věčné. A že už právě nepůjde jen o ty pozemské statky, jakkoli důležité, ale i o to, co se skrývá za nimi, totiž sám smysl života.

Už nepůjde ani o to, co z toho budeme mít my, ale co z toho, co si tak s sebou neseme, jsme dovedli nebo nedovedli předat i svým blízkým. A že fakt nejde jen o to, co i pomíjí a je vlastně jen dočasné, ale i to, co nepomíjí a je právě i věčné. Totiž jak moc jsme obstáli i před nárokem Božího království a života věčného a koho všeho jsme s sebou i přivedli. Jak moc jsme se dokázali dělit o svou radost z poznání Krista, jak moc jsme byli s ostatními lidmi v jejich hledání toho, co je věčné a jak moc jsme jim uměli ukázat cestu k tomu, co je i následováníhodné, totiž k samotnému Pánu Bohu.

A to budou časem otázky, které se při druhém příchodu dostanou i do popředí a my na sebe budeme jen zvědavě koukat a dělat jakoby

nic. Už protože někde je jednodušší udržovat rodinný statek, a všechno, co k tomu patří, než se ptát i po něčem vyšším.

Mnozí první budou poslední a poslední první. A v tom je i naše naděje, že to, co doteď bylo první, bude najednou poslední a co bylo poslední, bude najednou první. Naše naděje je v tom, že všechny starosti o pozemské statky nakonec převálcuje starost o holý život. O naše spasení, které se pojednou stane i věcí Boží milosti. Naše naděje je v tom, že i toto vědomí, vědomí přicházejícího Božího království se stane také tématem našeho života. Že to, co nyní ještě moc nevidíme, najednou uvidíme v celé kráse a do života se opět vrátí i to, co nás celou dobu tak slavně nese, totiž Kristova sláva.

A že ani my nebudeme muset nikoho soudit, ale lidé se k tomu, oč nám jde především, vrátí i zcela přirozeně, ale s jinými tématy.

S jiným pohledem na svět a s vidinou přicházejícího Božího království, kde ani smrti ani čehokoli jiného už více nebude. Jen otázek po tom věčném a nekonečném, jako je proč tu vlastně jsme a z čeho se ještě můžeme v tom životě radovat. A v tom je i naše naděje, že se opět vrátíme i k něčemu podstatnému a tím je nejen víra, naděje a láska. Ale i to, co mám dělat, abych byl spasen pouhou milostí a měl přitom ještě podíl na věčném životě.